

וימת אהרן שם בראש ההר (במדבר כ, כח)

הר החר, נחל צין

כי בקר האחרון
זה אתה לבדך;
גם בגדיך פונים הלאה הלאה.
קול העם הבוכה בתחתית הפחדים
ילוך כמו שיר עד למעלה.

ובקר האחרון
לא להיות רק לפה,
לא לצעד רק לקראת לב שמח.
לא לשבת מקף בעם הבוכה,
לא להיות המנחם, הסולח.